

Victoria Williamson

Çevirmen
Gizem Şakar

GENÇ
T
TİMAS

Kelebek
Zihinli Çocuk

1

Elin

Sanki yaz tatili yüz yıl önce bitmiş gibiydi. Okullar açılalı sadece birkaç hafta olmuştu ama herkes cuma sabahları yapılan matematik sınavından şimdiden nefret etmeye başlamıştı.

Ancak ben nefret etmiyordum. Bayan Morrison yüksek sesle hapsirdiğimiz için bile fazladan ödev vermeye meraklı bir cadaloz olsa da birkaç kolay matematik problemini yanıtlarken gerilmeyecek kadar çok çalışmışımEndişelenecek bir hiç şeyim yoktu. Hayatım boyunca hiçbir şey için başım belaya girmedim benim.

Sessizliği yirmi dört milyon altmış iki bin on yedi küçük parçaya bölerek, “Sayılarla yirmi dört milyon altmış iki bin on yedi yazın,” diye kükredi. Lauren benim yazdıklarımın kopya çekmeyi bırakıp sayıları çoktan unutmuş boş gözlerle kendi kitabına bakmaya başladığında cadalozun nefesinden çıkan ateşin Lauren’ın saçlarını yaktığını gördüğümü söyleyebilirim.

Oh olsun sana! Seni jöle beyinli. Kopya çeker ve dikkat etmezsen başına bu gelir işte.

Sorunun kolaylığı karşısında sıırttım ve en iyi el yazımı kullandığımdan emin olup cevabı son sorunun altına düzgünce yazdım. Yanımda oturan kız biraz daha yaklaştı. Kızın burnunu çektiğini duyabiliyordum. Paige Munro'nun akan burnu bir uyarı sireni gibiydi. Birkaç soruyu daha cevaplayamadığında matematik defterinin üzerini gözyaşlarıyla kaplayacaktı. Elimi cevaplarımı örtmek için kitabımın üzerin koydum ve öne doğru eğildim, cevaplarımı birkaç kolay işlemi yapamayacak kadar aptal ya da çalışamayacak kadar tembel olan diğer çocukların aç gözlerinden koruyordum. Neden onlarla bir şeyimi paylaşacaktım ki? Ne yaparsam yapayım hepsi benden nefret ediyordu.

“Sadece bir soruya bakabilir miyim?” diye fısıldadı Paige. Sesi, alt dudağı düşecekmiş gibi titriyordu. Ona şöyle bir göz gezdirdim. Kocaman gözlüklerinin ardındaki gözleri kaygılı gözyaşlarıyla doluydu ve burnu onları geri tutma çabasıyla akıyordu. Bayan Morrison'dan o kadar korkuyordu ki hali acınasıydı. Sıranın öbür ucuna doğru uzaklaştım. Kahvaltıda yediğı soğan turşusunun kokusunu alabiliyordum ve ince telli kahverengi saçları neredeyse parmakları kadar yağlıydı. Kafamda ona «Sümüklüböcek” lakabını takmama şaşmamalı. Acaba hiç yıkanıyor muydu?

“N’olur Elin! Yine kötü not alırsam Bayan Morrison çok kızacak.”

“Benim derdim değil,” diye tısladım fısıltıyla ve Cadalog beni konuşurken yakalamasın diye bakışlarımı kendi matematik kitabıma kaydırdım.

Bayan Morrison bir sonraki soruyu okumaya hazır olduğunu belli edercesine masasındaki kâğıdı şöyle bir salladı ve tüm sınıf nefesini tuttu.

Sınav bittiğinde kitabım bir dizi muntazam cevapla doluydu ve diğer çocuklar ölmemi istiyormuşçasına bana bakıyorlardı. Kitaplarımızı teslim edip yaratıcı yazarlık defterlerimizi çıkarırken bakışlarını yok saydım. Sınıfın test bittiği ve artık hikâyelerimiz üzerinde çalışabileceğimiz için rahat bir nefes aldığını duyabiliyordum. Vikingler hakkında bir tarih projesi yapıyorduk ve benim hikâyem, gemileriyle birlikte kaçırılan, benim memleketimden bir İskoç kız hakkındaydı. Neyse ki ben hikâyemi çoktan bitirmiştım çünkü o anda Viking akınlarına ve onların şalopalarına odaklanabilmemim hiçbir yolu yoktu. Herkes rahatlamıştı ama ben dudağımı öyle bir ısıırıyordum ki canım acıyordu. Bayan Morrison'a bakmaya, kaşlarını çatışını, cık cıklayarak işaretleyişini izlemeye ve kalemıyla çizdiği büyük kırmızı çarpı işaretlerinin benim kitabımın üzerinde olmaması için dua etmeye devam ettim.

Her şeyi doğru yapmalısın! diye fısıldadı bana kafamın gerisinden kısık bir ses. *Mükemmel olmalısın! Babanı geri kazanmanın tek yolu bu!*

BİLİYORUM! diye fısıltıyla cevap verdim. *Elimden geleni yapıyorum!*

Bunu biraz yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Rachel, Lauren'ı dirseğiyle dürtüp beni işaret etti ve kıs kıs güldü. Rachel yıllardır benimle zorbanın tekidir. Canımı sıktığını görmesine izin vermenin mutluluğunu ona tattırmayacaktım. Umursamadığımı göstermek için daha dik oturdum, proje dosyamın arkasından bir kâğıt çekip çıkardım ve benim için

önemli olan tek hikâyenin bir sonraki bölümünü yazmaya başladım.

Prenses zindanda kapana kısılmıştı ve öfkeli Ejderha onu gözlüyordu. Korkunç Zorba karanlık hücrenin bir köşesine oturmuş, saldırmaya hazır hâlde zehirli oklarını biliyordu. İğrenç bir soğan turşusu kokusu tüm odayı doldurmuştu ve Prenses olduğu yerde dört dönüp zeminin üzerinde kayarak ilerleyen aç Sümüklüböcek'in ona doğru yaklaşmasını izliyordu. Sümüksü derisinin bir dokunuşu dahi Prenses'i öldürmeye yeterdi. Prenses hızla kaçmalıydı. Yoksa Kral'ı kurtarma şansını ebediyen kaybedecekti.

Aniden pencereyi örten parmaklıkları aşır gelen yüksek bir toynak sesi duyuldu. Sadık atı Athena, Prensesi kurtarmaya gelmişti!

“Aferin kızım, Athena!” diye seslendi Prenses, Zorba'nın zehirli oklarından biri kulağını sıyrıp geçerken yoldan çekildi. «Sadece bir kez daha çifte atarsan özgür kalacağım!”

Toynaklar yine tıngırdadı ve parmaklıklar gürültüyle aşağı indi. Prenses, Sümüklüböcek'in ölümcül sümükleri ona değmeden tam zamanında sıçradı ve atının ipeksi yelesini kavradı. Kralı, Kötü Kalpli Cadı tarafından tutsak tutulduğu kuleden kurtarmak için birlikte yola çıktılar...

“Elin, beni duydun mu?”

Bayan Morrison dosdoğru bana bakıyordu ve kaç çatışının gülümsemeye dönüşmesi arasında geçen zamanda kalbim durdu.

“Çok iyi bir çalışma,” diye başını salladı beğendiğini belli ederek ve matematik kitabımı herkes sayfaya yapıştırdığı altın yıldızı görebilsin diye havaya kaldırdı. “Her zamanki gibi tam not aldın.”

Rahat bir nefes aldım ve gülümsedim. Ancak ne gülümsemem, ne yüzümde Bayan Morrison’ın övgüsünün sebep olduğu kızarıklık uzun sürdü. Babam gittiğinden beri, içimde tüm iyi duyguların kaybolduğu bir boşluk vardı sanki. Orası sanki babam gittiğinde beraberinde bir parçamı götürmüş-çesine soğuk ve karanlıktı. Belki kafamdaki peri masalına sıkıca sarılıp yeterince altın yıldız toplarsam ve hikâyemdeki prenses kadar mükemmel olursam, babamı geri kazanma şansım olabilirdi.

Kalemimi açtım, kâğıdı çevirdim ve çalışmaya koyuldum. Hikâyem şimdiye kadar yazılmış en iyi hikâyeye olmalıydı.

2

Jamie

“Son kelimeyi anladın mı Jamie?” Bay Patel’in söyleyiş tarzından soruyu tekrar etmek zorunda kalmış olduğunu anlayabiliyorum. İmla testindeki son kelimenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı salladım. O son kelimeyi Ryan’ın akan burnunu tuba çalmaya çalışırmışçasına sümkürmesini dinlemek ile Claire’in not defterini bir hışımla yırtıp minik parçalara bölmesini izlemek arasında bir yerlerde kaçırmıştım. Bay Patel diğer çocukların dikkatini dağıttığımı söylüyor ama aslında durum tam tersi.

Daha dik oturuyorum, bir sonraki kelimeyi önüme çıktığı anda yakalamaya hazırım ama bu sefer de havanın gazabına uğruyorum.

Mermi gibi yağmur damlaları camlara öylesine sert çarpıyor ki adeta sanki savaş alanının ortasında test yapmaya çalışıyorum. Bu biraz tuhaf oldu çünkü bu yıl İkinci Dünya Savaşı üzerine bir proje yapıyoruz ve ben bir süredir internette farklı silah türleri hakkında bir sürü şeye bakıp duruyorum. Uçaklar çok havalıymış; Mosquitolar süper hızlıymış, Spit-

fireları da tam burada, Southampton'da yapmışlar. Müthiş değil mi? Almanyada şu Panzer adı verilen harika tanklar varmış ama Tiger tankları daha da iyiymiş-

“TABİAT,” diyor Bay Patel tekrardan. “Yer Ver-mek. Jamie yazıyor musun?”

Yerde yuvarlanmakta olan kalemimi alıp kelimeyi yazmak için test kâğıdında boş yer bulmaya çalışıyorum. El yazım biraz karmaşıktır, hem büyük kelimeleri bu kadar küçük bir satıra sıkıştırmaya çalışmak da hiç kolay değil. Belki bu da testin bir parçasıdır. Belki de bu yüzden hep başarısız oluyorumdur.

Tabii diye yazmaya başlıyorum. Ardından üzerini çizip şunu deniyorum: *T-a-b-i-y...* Yok, bu da doğru değil. Onun da üzerini öyle sert karalıyorum ki kazayla masamın üzerine kitap yığını ve kalemliklerden inşa ettiğim minik kaleyi deviriyorum. Bir şelale gibi kademeli olarak yere düşüyorlar ve ben de olimpiyatlarda trampelden atlayan sporcular gibi peşlerinden atlıyorum. Kitapları ve kalemleri toplamakla o kadar meşgulüm ki diğer çocukların kahkahalarını hayal meyal duyuyorum. Ben buna alışığım. Dalga dalga içime doluyor ve onunla birlikte sürükleniyorum.

“Jamie, LÜTFEN oturur musun!” Bay Patel’in sesinden sabrının tükendiği belli oluyor. İki yıldır onun sınıfındayım ne beni ne çılgınlıklarımı üç dönem daha kaldırabileceğini sanmıyorum.

“Göç etmek!” diye bağıyor ve sınav kâğıdımı masamın altından çıkarıp karşımdaki kâğıda eliyle vuruyor. “Şunu. Yaz. Şuraya.”

Harap olmuş kale duvarlarımın arasında kalem ararken “Yazıyorum ya,” diye mırıldanıyorum ve son denememde ortaya kırmızı renkli, kocaman kargacık burgacık bir yazı çıkıyor. Hay aksi. Yanlış kalem. Sanki burnum kanamış da imla kâğıdımın üzeri kanla kaplanmış gibi görünüyor. Bir kez burnum kanamıştı. Öyle kötüydü ki annem beni acile götürmek zorunda kalmıştı çünkü duracağı yoktu ve hemşire o güne kadar daha kötü bir kanama görmediğini söy-

“GÖÇ ETMEK!” diye haykırıyor Bay Patel ve diğer çocuklar gülümsemeyi bırakıyorlar. Rahatsız olmuş gibi bir halleri var. Ben işlerin aksamasına neden oluyorum. Bu testi ne kadar erken bitirirsek, İkinci Dünya Savaşı tank modellerimizi yapmaya o kadar çabuk dönebiliriz. Benimki bir Tiger. Panzer yapacaktım ama-

HAYIR! Göç etmek. Yaz şu kelimeyi, sersem şey.

Kalemimi sıkıca tutup G-ü-ç yazıyorum, sonra ü’yü ö ile değiştiriyorum. Sonra yanına bir ç daha sıgdırmaya çalışıyorum. Sonra yerim bitiyor. İç çekiyor ve o karmaşanın üzerine yazmak için siyah kalemimi arıyorum. Eğer çalışmam gerektiğini hatırlasaydım bu test çok daha kolay olurdu. Bir şeyleri hafızamda tutmakta iyi sayılmam. Sorun çıkarmak dışında hiçbir şeyde pek iyi sayılmam.

“Düzenleme,” diyor Bay Patel z’yi sanki dişlerine yapışmış dili üzerinden atlarmış gibi yuvarlayarak.

Bir dakika! Son kelime neydi? Önemliydi o.

Tüm düşüncelerimi içine çeken, kafamın içindeki o büyük deliğe doğru indiğim bir gezintiye çıkıyorum ve unutmak istemediğim o kelimeye sıkı sıkıya sarılarak yukarı dönüyorum.

Göç etmek. Evet, bu.

Annem ve benim çok yakında yapacağımız şey bu. Erkek arkadaşı Chris ile Amerika'ya göç edip tüm kötü anıları geride bırakacağız. Orası bizim için yeni bir başlangıç, yeni bir hayat olacak. Belki de küçükken yatağında uzanıp annemle babamın mutfakta benim davranışlarım hakkında birbirlerine bağıışlarını dinlediğim tüm o geceleri unutacağım. Belki de öfkeme hâkim olamadığım ve öfkem yüzünden hayal kırıklığıyla avazım çıktığı kadar çığlık attığım anları unutacağım. Belki beynimi düzeltmek için ameliyat olabilirim. Böylece ben dikkatimi verip normal insanlar gibi düşünebilirim.

Belki de Amerika'da benim deliliğime bir çare bulabilirler.

“Ve son kelime - ALTERNATİF,” diye sesleniyor Bay Patel. Duyduğumdan emin olmak için kaşlarını çatıyor. Ona gülümsüyorum. Aklımdaki kelime tam da buydu. Hiçbir şeye yarım saniyeden fazla dikkatini veremeyen, zihni bir kelebek gibi başka yerlere uçup giden bir çocuktan fazlası olamayacağımı sanıyor, umudumu az daha yitiriyordum. Ancak şimdi hikâyeme alternatif bir son bulma şansım var.

Bu sefer mutlu son olduğundan emin olacağım.

3

Elin

“Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?”

Rachel önümde dikilmiş, kocaman, kaba yüzüyle güneş ışığını kapatıyordu. Elleri kalçasında, gözleri kısık ve öfkeliydi. Zorba’nın neden kızgın olduğunu biliyordum. Yine kötü not almıştı. Ancak onun aptallığının niçin benim hatam olduğunu anlamıyordum.

Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Sadece yutkundum, omuz silktim ve gitmesini umarak kütüphaneden ödünç aldığım kitaba çevirdim gözlerimi.

“Sen niye hep böyle burnu havada ineğin tekisin?” deyiverdi Rachel dikkatimi çekmeye çalışarak.

“Sahiden,” diye lafa karıştı Lauren, “sen neden böyle bir ineksin Elin?”

Başka bir çocuk topluluğunun yakan top oynamaya ara verip dövüşüp dövüşmeyeceğimizi görmek için benim sırama yaklaştıklarını göz ucuyla görebiliyordum. Zamanlarını boşa harcadıklarını çoktan anlamış olmalıydılar. Ben hikâyemdeki

Mükemmel Prenses kadar cesur değildim. Trol yüzüme yumruk atsa bile karşılık veremezdim.

“Herkes senden nefret ediyor Elin. Bayan Morrison dışında. Sen onun evcil hayvanısın,” dedi kaşlarını çatarak.

“Sahiden,” diye tekrarladı Lauren, “sen ve öğretmen evlenip tüm zamanınızı beraber matematik problemleri çözerek geçirmelisiniz.”

Diğer çocuklar güldü. Güçlkle yutkundum ve sayfadaki kelimelere odaklanmaya çalıştım. Gözlerimi bulandıran gözyaşlarının arasından onları zar zor görebiliyordum ve ellerim öyle fena titremeye başlamıştı ki neredeyse kitabımı düşürüyordum. Onları görmezden gelir gibi görünmek için başımı kaldırmadım ve kitabımı kucağıma yasladım. Bu yaptığım Rachel’ı daha da çılgına çevirdi ve kitabı benden kapıp oyun alanına fırlattı.

“Bayan Morrison’ın evcil hayvanı olmak ister misin? Hadi. Git ve getir kitabı! «

“Evet, git ve getir onu Elin!”

Beni rahat bırak yoksa sizi kılıcım la parçalara ayırırım! Mükemmel Prenses kafamın içinde onlara bağdırdı ama ben bunu yüksek sesle söyleyecek kadar cesur değildim. Parmaklarımı cebimdeki sivri kalemin etrafına doladım ve kahkahalar yükseldikçe kendimi korumak için kalemi daha da sıkı kavradım. Ağlamayacağım diye çabalamaktan yanaklarımın yandığını, boğazımın ağrıdığını hissedebiliyordum. Mükemmel Prensesler asla ağlamazdı, bunu kesinlikle biliyordum. Taşınmadan önce babamın bana söylediği son şey buydu.

Ayrıldığı gece bana sarılmak için kapı eşiğine çömelen babamın yüzündeki hüznü ifadeyi hâlâ hatırlayabiliyordum.

“*Cesur olmalı ve ağlamamalısın Elin. Bunu benim için yapabilir misin?*”

“Evet Baba,” diye fısıldadım. Boğazım öyle kasılmıştı ki kelimeler zar zor çıkıyordu. “*İyi olacağım, söz veriyorum!*”

“*İşte benim mükemmel küçük prensesim.*”

Ancak ben mükemmel değildim. Öyle olsaydım babam asla gitmezdi. Gitmesi benim hatamdı.

“Yakar top oynamıyor muyduk biz?” Steven sıkılmaya başlamıştı, oyuna geri dönmek istiyordu.

Onlara beni ağlarken ya da çılgına dönmüş hâlde görmenin mutluluğunu asla yaşatmadım ve Rachel ile Lauren’in bana hakaret edişini izlemek diğer çocukların umduğu kadar eğlenceli değildi.

“Peki, hadi oyuna devam edelim. Sıkıcı İnek Hanımefendicik zaten buna değmez.”

Hepsi oyunlarını bitirmek için yürümeye koyulmuştu ki Rachel bir anda topu bana doğru öyle bir tekmeledi ki top bacağıma çarpıp canımı yaktı. Darren topu yerden kaldırıp koşup gitti. Bense beyaz çoraplarımdaki koca çamur lekesiyle dehşet içinde bakakaldım.

Cebimden bir paket kâğıt mendil kaptım, güzel dantel kenarına bulaşmış kahverengi lekeyi görünce midem bulandı. Pis olmaktan *nefret* ediyordum. Küçüklüğümde babam laboratuvarında çalışıyordu ve lavabonun içine bırakılmış bulaşıklarda ya da çamaşır sepetinden taşan kirli giysilerde ne kadar mikrobun yaşadığını sayısına kadar

bildiği için tam bir ucube olduğunu söyleyip espri yapardı. Sonra böyle şeylere gülmeyi bıraktı ve annemle ikisi kavga etmeye başladılar. Keşke yardım etmek için daha fazlasını yapsaydım. Keşke oyuncak bebeklerime çay partileri düzenlemek yerine bulaşıkları temizleseydim ya da çizgi film izlemek yerine çamaşırları makineye koysaydım, ya da— Kocaman, tombul bir gözyaşı damlası gözümün kenarından düşmekle tehdit ediyordu beni. Öfkeyle sildim ve kalemimi cebimden çıkardım. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafı kontrol ederek proje klasöründen çıkardığım bir kâğıt parçasına çılgınca karalamaya başladım.

“Prensesi bana getirin ki gözyaşlarını şişelere doldurayım!” diye kükredi Zorba. “Öyle bir büyü yapacağım ki Kral bir kızı olduğunu unutacak - tek bir damla gözyaşı bile kaderini mühürlemek için yeterli olacak!”

“Bir damla gözyaşı!” diye yankılandı Zorba’nın gölgesi. “Sadece bir gözyaşılık ağlatın onu!”

Aniden bir hayalet oku Athena’nın kar beyazı bacağına saplandı, at tökezledi ve Prenses’i bataklığa düşürdü. Hayalet ordusu yaklaşırken ayakları sihirli çamura gömülmeye başladı.

«Gözyaşlarını getirin bana!” diye kıkırdadı Zorba.

“Evet, gözyaşlarını getirin!” diye tekrar etti Gölge.

“Beni asla ağlatamayacaksın!” diye bağırان Cesur Prenses’in elmas kılıcını çekmesiyle hayaletler korkuyla uluyarak geri çekildiler.

Silahı korkudan sinmiş Zorba'nın başının üzerine kaldırdı ve-

“Bu senin mi?” diye sordu utangaç bir ses. Kütüphaneden ödünç aldığım kitap kucağıma öyle ani düşmüştü ki havaya sıçradım ve kalemimin ucu kırıldı.

Yukarı baktım. Paige Munro kalın gözlüklerinin ardından bana umutla gülümsüyordu.

“Elbette benim!” diye çıktım, araya girmesi canımı sıkmişti. Sümüklüböcek Zorba'nın kitabımı oyun alanının ortasına fırlattığını görmüştü. O hâlde kitabın başka kime ait olabileceğini düşünüyordu ki?

Defterimi tekrar cebime soktum ve çorabımı temizlemeye devam ettim, ama insanları görmezden gelmek sanki bugün pek işe yaramıyordu. Paige denemeye devam ediyordu. Yanıma oturmuş “Bu kitap güzel mi? Ne hakkında?” diye sorup duruyordu.

Ben onu durduramadan kitabı yeniden aldı ve yağlı parmaklarıyla çevirmeye koyuldu. iyi ki kütüphaneye ait bir kitaptı yoksa evdeki kitaplığıma geri koymadan önce onu dezenfekte etmem gerekecekti.

“Ah! Prenses de varmış içinde. Prenses hikâyelerini se-
verim. Ödünç alabilir miyim?”

“Tamam,” dedim gözlerimi devirerek. “Ama eve dönme zamanı gelince bana geri ver ve sayfaları çevirirken parmaklarını yalama ya da daha başka iğrenç şeyler yapma, tamam mı?” Beni rahat bırakması için aklıma gelen ne varsa söyledim.

Onu orada otururken bıraktım ve Paige ile arama elimden geldiğince mesafe koyarak

çöp kutularının başında sohbet edip oyun alanını denetleyen gruba doğru yürüdüm. Kimsenin arkadaş olduğumuzu düşünmesini istemiyordum. Paige'in kıyafetleri olsa olsa haftada bir kez yıkanıyor ve hiçbir zaman atıştırmalık almaya ya da okul gezilerine yetecek parası olmazdı. Sınıfta benden daha az popüler olan tek kişi oydu ve eğer onunla takılmaya başlarsam Beden Eğitimi dersinde sonuncu seçilebilirdim.

O Sümüklüböcek'le konuşmaya can atıyormuş gibi görünecek kadar arkadaş hasreti çekmiyordum.

"Şuranın haline bakın," diyordu oyun alanı gözetmenlerinden biri. "Sanırsınız hafta sonu burada müzik festivali filan yapılmış."

Hava güneşli olsa da Eylül ayında rüzgâr kasırga gibi esiyordu ve boş meyve suyu şişeleri ve devrilmiş bidonlardan dökülen cips paketleri oyun alanının dört bir yanına saçılmıştı. Çorabımdaki kir konusunda eve dönene kadar hiçbir şey yapamazdım ama Mükemmel Prenses bu pisliğin üstesinden gelebilirdi. Kollarımı sıvadım ve şişelerle ambalaj kâğıtlarını toplamak için gözetmenlerin birinden bir çöp tutucu ödünç alıp işe koyuldum ve topladıklarımı çöp kutularına geri koydum. Zil çaldığında oyun alanının yarısını temizlemiştim; gözetmenler gülümsüyor ve benim hakkımda duymamış gibi yaptığım güzel şeyler söylüyorlardı.

"Aferin Elin, sen çok iyi bir kızsın."

"Şu okulda senin gibi birkaç kişi daha olsa yeterdi."

Kendi kendime sııttım ama içeri girmek için sınıfımın geri kalanıyla sıraya girer girmez o mutlu his soldu gitti. Benim hakkımda fısıldaştıklarıını duyabiliyordum ve kaba sözlerini duymamayı denesem de Lauren'ın sesi çok yüksekti.

“Evet ya, sürekli öğretmenlere yalakalık yapıyor. Hiç arkadaşı olmamasına şaşmamalı.”

Haklıydı. Hiç arkadaşım yoktu.

Her zaman bu kadar mükemmel olmak insanı yalnızlaştırıyordu.